

Szegény Yorick Nakonxipánban

*Nakonxipánban hull a hó
Nakonxipánban hó szakad
még élni volna kurva jó
arcom püspöklilára fagy*

*vonszolnak piros delfinek
akkor most meghalok szívem
tengerbe omlott partfala
Nakonxipánban hull a hó*

*Nakonxipánban hó szakad
a sírásó
a hó alól
elevenen ment holtakat*

*villanytűz végig örmezőn
jégkocka süllyed el panel-
lakás tüzem nem őrizem
a mondhatót hallgattam el*

*anyám szölongat Pistika
azt hittem már sose jössz föl
alámerül Normandia
hull a hó kezdjük előlről*

*hull a hó Nakonxipánban
Nakonxipánban hó szakad
bizony halott föl nem támad
szemtükrein foncsor a nap*

*nemzeti gyásznapi halálom
most ősz de tél hó csöndje lesz
úrrá Nakonxipánon
no de hát ne röhögjete*

*önemésztő tűzben porig
ég testem de koponyámat*

*delfinek vonszolják Yorick
nem szegény nem kell sajnálat*

*hó szakad hó alatt Nakonxipán
égig ér Istent betemette
kezében pohár koponyám
iszik az egészségemre*

(A szövegben Kormos István-idézetek, József Attila-parafrázis.)

Rémálomballada

*Úgy jár itt a mentő, mint a villamos,
Csak most ért véget, kezdődik az új nap,
„Várom az éjszakát, mikor nem vagyok,”
Mikor a patkányok beszabadulnak.
Szatyorban, mint egy ponty, csecsemőhulla,
Amikor világra jött, már halva volt,
Mozog, mintha semmi sem történt volna.
A temetésemre vegyél egy zakót,*

*Mondja anyám. Vonattetőn hasalok,
Magamba kapaszkodom, egyre gyorsabb,
Kanyar, repülök, kisiklik a vagon,
Álmomban ébredek, férgek mozognak,
Fejük, arcuk is van, mind felém hemzseg,
Megint a vonattetőn, anyám mondja,
Vegyél egy zakót a temetésemre.*

*Kis üveget találok, egyre nagyobb,
Széttörök, kígyó csúszik a plafonra,
Utcára siklik, kit utolér, halott,
Kit nem, a tömeg halálra tapossa.
Aluljáró, egymásból lakmároznak
Egy kutya, egy macska, már egyik sem él,
Melyik melyik? Kettőnek egy a gyomra,
Ha öltönyt nem, legalább zakót vegyél.*

*Lakótelepen minden ház ingadoz,
Fekete dominók, egymásra, sorra
Dőlnek, nézem, hiszen én is itt lakom,
És éjszaka, most mindenki otthon van,*

*Semmi és senki a kavargó porban,
Meg kellene nézni, mi történt, neten,
Egy kislány és kutyája jönnek, honnan?
Anyám, bolt sincsen, ahol zakót vegyek.*

*Menzán, földön patkány-? egér-? darabok,
Fölszedem, tányérokra, asztalokra.
Anyám kúpot nyom belém. Átharapok
Csuklót. Valami mozog a sarokban.
Miért keresed élők közt a holtat?
Jön apám, felém tart, ide ne gyere!
Fölém hajol, megsimogat és ott hagy.
Megvettem, vedd fel a temetésemen.*

*Pince? barlang? sír? föld alatt, valahol,
Kislány, kislány egy földgömböt tolnak
Talicskán, nem jönnek ki a föld alól,
Van? s ha, hány kijárata a pokolnak?
Elbújtom, üldözöm a nyomomban.
Négykor lesz a kivégzésem, délután.
Elnyomtam, szétkelve száll a poloska.
Anyám, kinőttem temetési ruhám.*

*Polcokról belepnek betűkukacok,
Kétajtós szekrény tetején, dobozban
Valami állat kaparász, mi az ott?
Apám belenéz, ne mozogj, halott vagy,
Gyerek mászik ki, karácsonyi rothadt
Narancs a feje. Az öngyilkosokat
Összeszámolják a parton, mind gyerek,
De legalább ők nem szenvedtek sokat,
Tengerrel, az éggel szemben fekszenek.*

AJÁNLÁS helyett

*Anyám a tengernek üvölti nevem
szólongat
mondd hol vagy
mintha mi se történtünk volna
anyámmal beszélgetek
hívtalak de nem
vetted fel
fekete
telefon tenger
Isten veled
most leteszem*

*nem süllyed el
lebeg
most és mindörökkön
fiam menni kell öltözz
kagylóban liktető csönd*

2020–2021

(A szövegben Wirth Imre-idézet.)

Utószó

*Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.*

*Tulajdonképpen költő vagyok, vagy mi,
Tisztelt publikum, kéretik kacagni*

*Ebben a Cirkuszban, röhögjünk önfeledten,
Vagy én rúgok, vagy engem rúgnak seggbe.*

*A nagy verset megírni! s a szív belereszket...
Gyártottam tárcát, karcolatot, humoreszket,*

*Színművet, novellát, mikor mi volt könnyebb,
Regényt, még verset is, mittudom hány könyvet,*

*De nem dicsekszem, kinek is mutatnám,
Hol van?, kérdezik, késik a mutatóány,*

*Minek is jöttem ki a fényre, porondra,
Főnt nem hegedülök, arccal a fűrészporba*

*Bukom, magam rúgom seggbe,
Hogy a publikum, ezredszer is, nevéssen,*

*A bolondját járatom magammal,
Nagy Frigyes, hol marad a nagy dal?*

*Nem futotta, csak gúnydalokra,
Kiröhögtem, de én vagyok Szabolcska,*

*Hol vagyok én Adytól, Dezsőtől?
Ügyes Frigyes, én, ők a költők,*

*Én az örök, visszamaradt, bukott diák,
Nem írtam meg a Nagy Enciklopédiát,*

*Vagy legalább egyetlen nagy versem.
Nem ismer meg a fiatalember sem,*

*Szégyenemben előle hova is bújhatok?
Nyomomban fércnél sem maradandóbb gúnydalok,*

*Meghajlok, még egyszer rúgjatok seggbe a porondon,
Hol komoly költők között játszottam a bolondot,*

*Járok körbe, vak, virslinek való parádés ló,
Magam rabja, testemen koponyám a béklyó,*

*Köztettek lettem bolond, én, az édes
Úri, muris zsúrfiú, hát nem nevetséges?*

*Babér? ugyan! Siker, pénz, nő, mi kell nekem,
Pihent agyam agyvérzésig pihentetem,*

*Siófokon egy különös nyár-éjszakán,
A hold ma oly kerek!, ér az agyhalál,*

*Még megírom, fejben, nagy halotti versemet.
De néma a szám, ne röhögjétek, ne röhögtessetek.*

*„Ez a marha volt köztünk az egyetlen zseni.”
És egy más kávéházban, mely mennyei,
Megírom halhatatlan versem.*

*Amit nem mondhatok el senkinek,
Amit majd elmondok mindenkinek.*

(A szövegben Karinthy Frigyes-, József Attila-, Ady-, Radnóti-idézetek.)